

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/306/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314213031
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4314213031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Eriky Madarászovej, v právnej veci žalobkyne: V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. Q. XXX, Q., zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 430 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 13.01.2016 č. k. 7C/147/2014-154 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 430 eur s 8,25% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy, počnúc dňom 24.05. 2014 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 390,99 eura na trovách právneho zastúpenia, a to na účet právneho zástupcu žalobkyne (špecifikovaný vo výroku) , všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 25,50 eura na účet Okresného súdu Levice, (špecifikovaný vo výroku) , do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1 až 3, § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 4 písm. a), ods. 5, § 54 ods. 1, 2, Obč. zákonníka účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (16.09.2009) a § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá , § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a na základe vykonaného dokazovania zistil, že strany uzavreli dňa 16.09.2009 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ sa zaviazal žalobkyni ako dlžníčke poskytnúť úver v sume 450 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť veriteľovi zvýšený o príslušný poplatok vo výške 430 eur, t. j. celkovo zaplatí 880 eur. Zaviazala sa čerpaný úver splácať v 12 mesačných splátkach po 74 eur, počnúc dňom 16.10.2009. Zo splátkového kalendára zmluvy vyplýva, že žalobkyňa celkovo uhradila žalovanému ako veriteľovi sumu 880 eur. Právny zástupca žalobkyne e-mailom dňa 19.05. 2014 vyzval žalovaného na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu. Žiadal o vrátenie 430 eura najneskôr do 23.05. 2014 z titulu bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, keďže žalobkyňa ako dlžníčka dobrovoľne poukázala plnenie vo výške 430 eur, hoci bola povinná vrátiť len sumu vo výške poskytnutého úveru, t. j. 450 eur. Je to z dôvodu, že v zmluve absentoval údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov(RPMN), a preto je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný napriek výzve predmetnú sumu neuhradil. Pokiaľ ide o právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, tento sa spravuje citovanými ustanoveniami Obchodného zákonníka v znení účinnom v rozhodnom

čase, ďalej vyššie citovanými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v rozhodnom čase. Predmetná úverová zmluva je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd preto skúmal i to, či záväzkový vzťah medzi zmluvnými stranami neodporuje citovaným ustanoveniam § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, keďže v tomto prípade je žalobkyňa zároveň aj spotrebiteľkou. Žalovaný v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z jeho výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti žalovaného je okrem iného aj poskytovanie úverov. Žalobkyňa zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania (v čase uzatvorenia zmluvy bola invalidnou dôchodkyňou). Napriek tomu, že žalobkyňa v zmluve o úvere pri prehlásení, na výkon čoho sú finančné prostriedky poskytnuté, zaškrtila na výkon povolania, súd, poznajúc prax žalovaného, ktorá je mu známa z rozhodovacej činnosti, nemal pochybnosť o tom, či v danom prípade žalobkyňa podpísala zmluvu v postavení spotrebiteľky alebo v inom postavení, odlišnom od postavenia spotrebiteľky, v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase. Okrem toho, účel žalobkyňi poskytnutých peňažných prostriedkov na výkon povolania, tak ako je vyplnený v predtlačí textu zmluvy o úvere, nebol v konaní preukázaný, pričom v zmluve o úvere, nie je bližšie špecifikované povolanie žalobkyne, na ktorého účel bol poskytnutý úver. Súd pritom poukázal na skutočnosť, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka, ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku (majúcu za následok potrebu kvalifikácie úveru za tzv. iný, a teda nespotebiteľský úver majúci sa takto riadiť výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku), teda veriteľa. V uvedenom zmysle však žalovaný svoju dôkaznú povinnosť nesplnil, preto súd konštatoval, že vymedzenie účelu poskytnutia úveru v konkrétnej veci "na výkon povolania", v spojení s nedostatkom akýchkoľvek ďalších dôkazov zo strany žalovaného, malo rovnaký dopad, ako keby v zmluve o úvere nebol jej účel vymedzený vôbec. Pri zákonomnom posudzovaní danej veci súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi konania na základe zmluvy uzavretej dňa 16.09.2009 je vzťahom občianskoprávnym a je potrebné naň aplikovať ustanovenia tohto zákona, a to bez ohľadu na argumenty uvádzané žalovaným, pre ktoré by mal súd posudzovať tento vzťah ako obchodnoprávny podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Vyslovený názor o povinnosti aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ustanovenia Občianskeho zákonníka v zmysle § 52 ods. 2 tretej vety Obč. zák. v znení účinnom od 01. 04. 2015, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, je v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 12/2014 z 21. 04. 2015. Na základe vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 16.09.2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy v ustanovení § 4 ods. 2 písm. g) uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov, ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov absentuje. V dôsledku tejto absencie je daný úver bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 450 eur. Žalobkyňa vykonala úhrady v sume 880 eur, ktorá okolnosť medzi účastníkmi konania nebola sporná a je preukázaná aj splátkovým kalendárom zmluvy. Rozdiel medzi prijatým a vráteným plnením je 430 eur. Tento rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, keďže ide o plnenie, na ktoré od počiatku neexistoval právny dôvod, a preto je žalovaný predmet bezdôvodného obohatenia povinný žalobkyne vydať. Z uvedeného dôvodu súd podanej žalobe vyhovel. Žalovaný sa s plnením dostal do omeškania, preto súd priznal úroky z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 430 eur, počnúc dňom 24.05.2014 (žalovaný bol vyzvaný, aby bezdôvodné obohatenie vydal najneskôr do 23.05. 2014).

1.2 Súd sa s ohľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania zaoberal aj tým, či žalobkyňou uplatnené právo na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčané. Uviedol, že pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa ne jeho úkor obohatil. V tomto prípade je teda rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa žalobkyňa o svojom práve skutočne mohla a musela dozvedieť. Pre začiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby (v prípade neúmyselne

získaného bezdôvodného obohatenia), resp. desaťročnej premlčacej doby (v prípade úmyselne získaného bezdôvodného obohatenia) je rozhodný deň, kedy došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Pri hodnotení počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby bolo nevyhnutné vychádzať z reálneho, skutočného momentu, kedy sa mala žalobkyňa dozvedieť o tom, že sa žalovaný na jej úkor obohatil a nie z jej predpokladanej vedomosti. Skutočnou vedomosťou je taká vedomosť, kedy sa žalobkyňa dozvedela skutočnosti, ktoré jej umožnili uplatniť právo žalobou na súd. Najskôr sa žalobkyňa mohla dozvedieť o vzniku bezdôvodného obohatenia dňa 21.5.2010 (posledná úhrada splátky) v reálne sa však dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil až od advokáta 21.04.2014 a žalobu podala na súd 09.06.2014, teda v 2 ročnej subjektívnej lehote. Objektívnu premlčaciu lehotu v tomto prípade súd posúdil ako 10 ročnú, vychádzajúc z toho, ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsobiaci na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký je si vedomý toho aké právne predpisy regulujú jeho činnosť. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch výšku ročnej percentuálnej miery nákladov nemožno hodnotiť inak ako cielené a úmyselné konanie žalovaného ako veriteľa. Neuvedenie RPMN do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Konanie žalovaného teda súd vyhodnotil ako úmyselné konanie smerujúce k získaniu majetkového prospechu bez právneho dôvodu. To znamená, že v predmetnom právnom vzťahu účastníkov tohto konania je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Premlčacia lehota začala plynúť dňa 21.5.2010 (dátum poslednej úhrady splátky), žaloba bola podaná dňa 9.6.2014, teda pred uplynutím premlčacej lehoty v trvaní 10 rokov a preto na námietku premlčania neprihliadol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP, keďže žalobkyňa mala vo veci plný úspech, súd jej priznal plnú náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,99 eura. Žalobkyňa ako spotrebiteľka bola oslobodená od platenia súdneho poplatku za žalobu a vo veci mala plný úspech, pričom žalovaný nie je od platenia tohto poplatku oslobodený, a preto súd podľa § 2 ods. 2 vety prvej zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 25,50 eura.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, dôvodiac nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnymi skutkovými zisteniami. Uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, lebo nespĺňa podmienky odôvodnenia rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 a ust. § 167 ods. 2 OSP. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia bráni účastníkovi účinne sa brániť a je možné ho považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, čo je odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP. Ďalej namietal nesprávne právne posúdenie ním vznesenej námietky premlčania, keď neposúdil súd žalovaný nárok ako premlčaný. Žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého sa môže domáhať v 2 ročnej subjektívnej lehote a v 3 ročnej objektívnej lehote, ktoré podľa žalobcu obe uplynuli do 21.05.2013 a žalobkyňa podala žalobu na súd až 09.06.2014. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť, prípadne zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. K odvolaciemu dôvodu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia uviedla, že argumentáciu žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku považuje za neopodstatnenú. Súd sa v odôvodnení vysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi oboch strán, rozhodnutie nevykazuje znaky arbitrálnosti či svojvôle a napĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP. K námietke premlčania uviedol, že žalovaný tvrdil, že nárok žalobkyne je premlčaný v subjektívnej i objektívnej lehote, pričom nijako nezdôvodnil na základe akých skutočností má za preukázané premlčanie práva v tejto veci, keďže žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nedoložil relevantnými dôkazmi. Žalobkyňa sa prvýkrát dozvedela o tom, že žalovaný sa na jej úkor obohatil po prvej porade s advokátom, ktorý po preštudovaní zmluvy ju informoval o možnosti uplatnenia jej práva t.j. 21.04.2014 a 09.06.2014 už podala žalobu na súd, teda v subjektívnej 2 ročnej premlčacej lehote. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax súdov (rozh. NS ČR sp. zn. 33Odo/306/2005 zo dňa 27.03.2007, 25Cdo 2581/98 zo dňa 31.08.2000, sp. zn. 33Odo/766/2002 zo dňa 27.03.2003, rozh. NS SR sp. zn. 5Cdo 121/2009 zo dňa 23.02.2011, uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 413/2013, rozhodnutie KS Banská Bystrica sp.zn. 14Co/1455/2014). K námietke žalobcu o premlčaní nároku v k objektívnej premlčacej lehote uviedol, že aj túto lehotu súd prvej inštancie správne posúdil, ak vychádzal z toho, že išlo na strane žalovaného o úmyselné

bezdôvodné obohatenie a preto správne aplikoval na danú vec 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, ktorá v čase podania žaloby neuplynula. Poukázal na rozhodnutia iných súdov SR, ktoré už danú problematiku riešili a v ktorých aplikovali 10 ročnú objektívnu lehotu).

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 380 ods. 1 CSP bez prejednaní na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplata sumy 430 eur s 8,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 430 eur od 24.05. 2014 do zaplata a náhrady trov konania . Žalobu odôvodnila tým, že na základe Zmluvy o úvere zo dňa 16.09.2009 jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 450 eur. Zo strany žalovaného bola uvedená do omylu (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku) a na účet žalovaného uhradila sumu vo výške 880 eur, teda o 430 eur viac než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 430 eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, ktorú žalovaný napriek výzve žalobkyne neuhradil.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákona aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadu, ak
a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

10. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný.

11. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

12. Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec z dôvodov uvedených v odvolaní aj správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v danej veci rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, k dôvodom odvolania žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné.

13. K námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu

práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom postupoval a napadnuté rozhodnutie dostatočne odôvodnil a v rozhodnutí sa vyporiadal so všetkými pre posúdenie veci podstatnými otázkami, preto je námietka žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku nedôvodná.

14. K námietke premlčania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri posúdení žalovaným vznesenej námietky premlčania správne aplikoval ust. § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka a s prihliadnutím na činnosť žalovaného ako nebankový subjekt, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy so žalovanou už podnikal v oblasti poskytovania spotrebných úverov z vlastných zdrojov, osem rokov, napriek tomu ignoroval vtedy platné zákonné ustanovenia o povinnosti uvádzať v zmluvách ročnú percentuálnu mieru nákladov, čím neumožnil žalobkyni porovnať výhodnosť úveru na trhu s inými poskytovanými úvermi. Túto nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi je treba hodnotiť ako úmyselné konanie žalovaného s cieľom získať bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie preto správne neuznal obranu žalovaného, že nárok žalobkyne je premlčaný, keďže 10 ročná premlčacia lehota do podania žaloby neuplynula.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď námietky uvádzané v odvolaní považoval za nedôvodné.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).